

ne estali. Nam Slovanom je kopal jamo, v katero sedaj sam padel.

Grof Cernin in cesarjevo pismo.

Avstrija in Francija.

Ze zadnji smo poročali, da je rekel naš zunanji minister grof Cernin odposlanstvu dunajskega obdinskega svetovalstva med drugim tudi to, da ga je francoski ministrski predsednik Klemanso nekoliko pred sedanjo ofenzivo na zapadu vprašal po zaupniku, ali je naša vlada pri volji za mirovna pogajanja ter da je nato grof Cernin odgovoril, da samo v tem slučaju, ako se Francija od ove zahtevi po Alzaciji in Loreni in ako se Nemčiji varuje posebno stanje. Objavili smo tudi odgovor Klemansoa grofu Cerninu, v katerem trdi Klemanso nasprotno, da je namreč — grof Cernin vprašal Klemansoa za pogoje, pod katerimi bi bila Francija pripravljena prijeti mirovne razgovore ter da so se nato na željo Avstrije že pričeli razgovori v Švici med grofom Revertero, zaupnikom našega cesarja, in francoskim majorjem generalnega štaba Armandom. Diplomatični boj med Parizom in Dunajem se je poostiril od dne do dne. Francosko ministrstvo je priobčilo uradno izjavo, kateri pravi, da je avstrijski cesar Karel pritrđil lastnoročnem pismu na neko visoko osebo meseca septembra 1917 francoskim zahtevam glede Alzacije in Lorena. To trditve je avstrijska vlada takoj zavrnila in izjavila, da naš cesar ni v nobenem lastnoročnem pismu pritrđil francoskim zahtevam po Alzaciji in Loreni, ker niso upravičene ter da so trditve francoske vlade zlagane.

Ta odločno izjava avstrijske vlade, oziroma našega zunanjega ministra grofa Cernina, je napravila povsod velik utis in francoski vladi, oziroma Klemansou, ni preostajalo ničesar drugega, nego da to izjavo avstrijske vlade, če je resnična, ali vtakne mirno v žep, ali pa da doprinese dokaze za svojo trditve, da je naš cesar v resnici poslal neki visoki osebi lastnoročno pismo, v katerem bi bil priznal, da se zahteva Francije do Alzacije-Lorene upravičene ter da se hoče za nje potegovati pri svojem zavezniku, nemškemu cesarju. Veliko bolj bi pač bilo, če ti bil naš zunanji minister povedal takoj vse, kar je s tem v zvezi, namesto da se je pustil od Klemansoa potiskati k vedno novim izjavam, obrazložbam in pa razkritjem. Toda tega ni storil, marveč je s počasnim in cincajočim razkrivanjem dejstev, ki ni napravilo nobenega vtisa in tudi ni dostojanstveno, ker je bilo premalo natančna označba dogodkov, dosegel nasprotno od tega, kar je hotel in je vrhutega še tudi povzročil zunanjo krizo ter spravil še celo svojega vladarja v nemalo zadrego.

Pismo cesarja Karla.

Vrhunec teh zunanje-političnih zmešnjav, katere je povzročil grof Cernin, je pa sedaj uradna izjava Klemansoa z dne 12. aprila, v kateri objavlja besedilo lastnoročnega pisma našega cesarja, ki ga je sporočil princ Sikst Burbonski, svak našega cesarja, dne 31. marca 1917 francoskemu ministrskemu predsedniku Klemansou in ki se glasi:

"Moj ljubi Sikst! Tretje leto te vojne, ki je prineslo svetu toliko žalosti in trpljenja, se bliža svojemu koncu. Vsi narodi moje države so bolj kot kdaj edini v skupni volji braniti nedotaknjenost monarhije tudi za ceno najtežjih žrtev. Vслед njih delovanja in vsled velikosrčnega sodelovanja vseh narodnosti države se je mogla monarhija že skoro tri leta upirati najtežjim napadom. Nikdo ne bo mogel zantkati vojaških vspehov, ki so jih dosegle moje čete zlasti na balkanskih bojiščih. Francoska je s svoje strani

Predno je začela razgovor, je sina nežno ljubko pogladila po laseh, mu otrlila iz očesnih jamic drcojče solze in ga objela materinsko neprisljano krog vratu. O, kaka velikanska razlika med obnašanjem matere in neveste! Pri materi ljubezen, pri nevesti — usmiljenje . . .

Vojna je izpremenila ter predrugačila obraz ženinov za mater in nevesto. Materi je podvojila izguba otročjih oči ljubezen: nevestino srčno ljubav pa je pogreznila v nepremostljivi prepad golača usmiljenja. Kako čisto drugače je zadonela povest o sinovi nezgodi iz materinih ust, nego pred nekaj dnevi iz nevestinih.

Med pripovedovanjem so se uprle tolikrat materine oči v prazne sinove očesne jame, materina roka je gladila njegove lase, otroku so se udirale po obrazu solze hvalečnosti za pred drugimi mu skazano ljubezen. Te materine besede o slepem sinu, njegovo ljubeče obnašanje je raztalilo tudi v moji za nekaj dni črnogledi duši ledenik, zrasel med dolino ljubezni in usmiljenja. Blagor, blagor, vsakemu invalidu, ki se še lahko privije na ljubeče materino srce. Vojna izpreminja, podira ter izpodkopava vse, še namogočnejše stavbe ljubezni: le trdnjava materine ljubezni kljubuje tudi vojni, se dviga, raste in kipi proti Onemu, ki nam je ustvaril materino srce.

Slepec-nadporočnik se je poročil. Nisem ga videl nikdar na ulici in spremstvu žene-usmiljenke, ampak matere. Vedila ga je, terno ga drželo pod re-

pokazala odporno silo in junaštvo. Mi vsi obendujemo brez pridržka sijajno hrabrost njene armade in požrtvovalnost vsega francoskega naroda. Posebno prijeto mi je videti, da kljub temu, da smo sedaj nasprotniki, ne obstoja nobeno pravo nasprotstvo v naziranju in stremljenju moje države in Francoske, in da sem upravičen upati, da bo moje živahno sočutstvo za Francosko v soglasju z onim, ki vladajo po vsem svetu, za vso bodočnost preprečilo obnovitev vojnega stanja, za katero me ne more zadeti nobena odgovornost. V to svrhu in da natančno izrazim resničnost teh čustev, Te prosim, sporoči tajno in neuradno predsedniku francoske republike, da bom z vsemi sredstvi in uporabljajoč ves svoj osebni vpliv podpiral pri mojem zavezniku pravične zadeve in zahteve Francoske z ozirom na Alzacijo-Loreno. Kar se tiče Belgije, se mora obnoviti njena samostojnost. Obdržati mora vse svoje afriške posesti. S tem pa nočem vplivati vnaprej na vprašanje odškodnine, ki jo bo morala dobiti za utrepe izgube. Srbija se bo v svoji samostojnosti obnovila. Kot dokaz za našo dobro voljo smo pripravljene, dati ji, kolikor je to upravičeno, naravni dohod do Jadranskega morja, kakor tudi dalekosežne gospodarske prednosti. Kot prvi pogoj, ki se bo moral brezpogojno izpolniti, bo Avstro-Ogrska svojčas zahtevala, da opusti kraljevina Srbija v bodoče vsako zvezo s katerokoli družbo ali skupino, zlasti z Narodno Obrano, ali pa da zatre taka združenja, ki so naperjena v svojih političnih ciljih na razkroj monarhije. Nadalje je pogoj, da preveči z vsemi razpoložljivimi sredstvi svoje moči vsako tako politično agitacijo bodisi v Srbiji, bodisi zunaj svojih mej in da prevzame dolžnost to storiti pod jamstvom četverosporazumovih držav. Dogodki v Rusiji me silijo, da si pridržim svoje misli o tem do dneva, ko bo tam postavljena zakonita in končno veljavna vlada. Razložil sem Ti tako svoje misli ter te bom prosil, da mi sporočiš po razgovoru z obema državama najprej mnenje Francoske in Anglije, da se na ta način pripravijo tla za sporazum, na čigar podlagi bi se mogli uvesti uradni razgovori in bi bilo moč priti do zadovoljstva vseh. Upam, da bomo z obeh strani v najkrajšem času napravili konec trpljenju toliko milijonov ljudi in toliko rodbin, ki žive v žalosti in strahu ter Te prosim, da se zanašas na moje živo in bratsko mišljenje. Karel."

Cernin taj.

Na to francosko uradno objavo je priobčil naš zunanji minister grof Cernin dne 12. aprila sledečo uradno izjavo: "Od francoskega ministrskega predsedstva dne 12. aprila 1918 objavljeno pismo Njegovega e. kr. Veličanstva je potrjeno. Označena visoka oseba ni bilo Njegovo e. kr. Veličanstvo, marveč princ Sikst Burbonski. K besedilu pisma, katero je objavil Klemanso, izjavlja e. kr. ministrstvo za zunanje zadeve na najvišji ukaz, da je pisalo Njegovo e. kr. Veličanstvo svojemu svaku princu Sikstu Burbonskemu spomladi 1917 zgolj osebno, zasebno risno, ki ni obsegalo nobenega naročila za princa, da naj posreduje pri predsedniku francoske republike ali sicer kje in da naj sporoči posilna mu sporočila naprej ter povzroči protizjave in jih sprejema. To pismo sicer ni omenilo belgijskega vprašanja ter je obsegalo z ozirom na Alzacijo-Loreno tole točko: Zastavil bi bil ves svoj osebni vpliv v prilog francoskih zahtev po povrnitvi Alzacije-Lorene, če bi bile zahteve pravične. Zahteve pa niso pravične."

Iz vsega tega se pač jasno razvidi, da se je naš miroljubni cesar, odkar je zasedel prestol Habsburžanov, celo resno trudil za mir, da ga je pa pri tem ovirala nespretna roka njegove zunanjeje ministra grofa Cernina, ki je sedaj šel tje, kamor bi že dravno moral iti.

Iz vsega tega se je marsikje domnevalo, da je zavezniško razmerje med našim in nemškim cesarjem zrahlijano. Uradna poročila pa zatrjujejo, da sta si

ko, ne oziraje se na poulično življenje. Marsikdo je postal in gledal molče sprehod slepca. Iz mnogih in mnogih ust je vrela in puhtela topla zahvala materinemu srcu.

Iz te slepeče povesti je pognalo tudi v moji duši koprneče hrepenenje po ljubezni, ki prikipava edino le v življenju neusahljivega vreloca materinega srca. Odrekel sem se obilnemu vojaškemu kruhu, zahrepenel po domu v zakatno samotni grabi, katere mi pa hrani ter čuva moj največji zaklad in biser, materino srce . . .

Pač vsak invalid, kateremu ni oropela vojna še srca, se oklepa z vso še preostalo močjo zadnje rasline bilke v tem morju gorja — doma in materi. Izgub roke, noge, da še celo oči zamore nadomestiti otroku — mati. Hvali ti večni vzor ljubezni, ki si nam podaril materino srce ter ga oblagodaril z nebeskimi vrlinami, ki podžigajo plamen materine ljubezni, da ne ugasne otroku do smrti, ki je začetek večno neskončne ljubezni. Da je pozidan ta slavospev materinemu srcu na skalo resnice, nam svedočijo stotisočere izpovedi vojnih invalidov. Te nesrečne žrtve brez rok, nog in oči — kam hrepenje, kje iščejo utene, tolažbe in zabave? Doma, na vedno gorkem ognjišču materinega srca. Svet nudi nara invalidom usmiljenje: naše matere pa nam pripenjajo izgubo telesnih udov in prestane bolečine vedno zlo to kolaino — materine ljubezni!

cesar Karel in cesar Viljem zadnje dni brezjavno negotavljali nezrahlijevo zavezniško zvestobo.

Ozdravljenje.

Najhujši bolnik je ozdravel, kavalirne Boga! — Bil je zluh in nem, njegove oči niso gledale, njegove roke so bile lesene, njegove noge so bile lesene, po celem telesu je imel gnilobo, ostudne gobe, želodec je imel pokvarjen, da ni več prebavljaj, tudi kri mu je že bila deloma zastrupljena. Zdaj pa je ozdravel popolnoma.

Kje boste iskali tega bolnika? Ne v daljni, topli Avstraliji, temveč v mrzli Avstriji je. Ča ne poznate?

Ali tisti, ki ozdravi, še pozna, še ve, kak je bil tedaj, ko je bil bolan? Ne dobro. Zato se tudi ti, naroda moj, zavedaj zdaj, da si bil bolan, da si bil najhujši bolnik, pa si ozdravel.

Bili smo gluhi, ko je šel glas svobode po Evropi, nismo ga slišali ne leta 1848, ne leta 1867. Leta 1917 pa smo ga slišali. In naše uho poslušaj zdaj te pesem že skoro eno leto, sveto pesem, katero je dal Bog peti vsem ljudem po svojem glasu, namreč po naši vesti:

Pravica — svoboda vsem!

Bili smo nemi. Ko so nas zaničevali, smo molčali. Ko so nas zatirali, smo bili tiho. Ko so nas morili, se nismo oglasili. Naše ustnice so bile stisnjene in naš hrbet upognjen! Zdaj pa smo se oglasili. Naši možje po občinskih zastopih, naše žene po svojih podpisih, so izpregovorili: Cela domovina odmeva enega glasu:

Pravica — svoboda vsem!

Naše oči so bile slepe. Ko je drugje že svetilo solnce svobode, so naše zaprte oči strmele v neviden mlaj nemške teme. Ko so se drugi na soncu gneli, smo mi prezebali v temnih nočeh sužnosti. Zdaj pa nam je padla tema z oči, naše ozdravljeno oko strmi:

Svetloba našim očem si, Jugoslavija, ti!

Roke so nam v sužnosti olesenele. Pridelovali smo kruh in smo ga dajali gospodom, oni pa so nam vračali kamen. Oni so zapovedovali, mi smo delali. Naš kruh je šel v usta in želodec naših gospodov, mi pa smo garali. Zdaj pa so oživele naše roke. Kar bomo pridelali, bomo za se pridelali, naš kruh bo naš, ker to zahteva:

Pravica — svoboda.

Naše noge so bile hrome. Nikdar nismo stali na njih. Le na gospode smo gledali, kdaj nas bodo vzdignili, povsod smo iskali opore gospodov. Vzdignili so nas toliko, da so nam lahko dali breo. Sedaj pa smo vrgli te berglje od sebe. Naše noge so močne dovolj, da nas nosijo. Stojmo sami, saj nas krepi:

Pravica — svoboda.

Po celem telesu smo bili gobavi. Na naših mehkih posebnih, pa tudi v sredini smo imeli gnile mehurje — nemčurje. Njihov smrad se je širil, njihova gniloba se je hotela razpasti. Zdaj pa so nas poslali gospodje v kopel svetovne vojske. In odpadli so mehurji, ne, postrgali smo jih s svojega telesa. Telo je zdravo, gnili mehurji-nemčurji pa so se iztekli na tla, kjer bodo pohočeni in pozabljeni. Pohodila jih bo:

Pravica — svoboda.

Naš želodec je bil pokvarjen. Prsi so nas s svojo „visoko“ kulturo, krmili so nas s svojo „šprho“, da se nam je že želodec obračal. Zdaj pa nam je presedlo. Dovolj! Mi imamo svojo lastno hrano — svojo kulturo, ki ne smrdi po smodniku in krivično preliti krvi, kakor kultura gotovih ljudi. In še več take naše domače, prebavljive hrane nam bo dala:

Pravica — svoboda.

Našo kri so nam že zastrupljali. Na Koroškem so nam že tisoči zastrupljenih pomrli. Na ceh naši meji nam umirajo. Komaj se naš otrok v življenju vzbudi, že se ga hoče zastrupiti. Zdaj pa bo naša kri — naša, čista, ker jo bo izčistila:

Pravica — svoboda.

Kje na svetu pa je zdravnik, ki je znal vse te bolezniz ozdraviti? Kje se je izučil?

Vsi ga poznate, vsak ga ima. Imenuje se glas vesti in Bog sam ga je naučil, da govori:

Pravica — svoboda vsem!

A za vsakega bolnika je treba takozvanega recepta, s katerim zdravnik predpiše zdravilo. Mi že imamo tak recept — naša majniška deklaracija! — Ravnanje se vedno po tem receptu in zdravi bomo in svebožni bomo!

Zato:

Trudimo, borimo se predvsem za jugoslovansko edinost in državno samostojnost pod habsburškimi žezli.

Udarec za živinerejo.

(P. D. iz Dramelj.)

Mnogo udarcev je zadelo naš kmetijski stan v tej svetovni vojni. Ne bom jih našteval, saj jih naš dragi „Slov. Gospodar“ priobčuje v vsaki številki, ko objavlja pritožbe kmetijskega ljudstva. Toda sila časa je taka, da čutim potrebo v tem listu izpregovoriti o predmetu, o katerem se je že toliko pisalo in govorilo in ta je: Rekvizicija živine.

Že enkrat sem v „Gospodarju“ v članku „Prošnje na merodajne oblasti“ opozarjal merodajne kroge na posledice, ki jih bo povzročilo pomanjkanje živine. Od tega časa se je prav pridno rekviziralo „odvišno“ živino, kakor so jo gospodje krestili. In danes? Kmet, ki je imel pred vojsko 8 do 10 glav lepe, ima danes 2 do 3 glave mršave živine in kar s strahom se ozira, odkod bo prišel nakupovalec z voljaki ter mu zel še to, kar ima.

Da, udarec v pravem pomenu besede je zadel kmeta, udarec, ki bo usodepoln za marsikatero kmetijo. Lani je bila žitna letina slaba vsled suše, letos bo najbrž še slabjša vsled pomanjkanja gnoj, prihodnje leto pa sploh nimamo pričakovati poljskih pridelkov. Večina kmetov že nima vprežne živine, in kdor jo pa še ima, mu pretijo, da mu je po setvi vzamejo; kaj bo za jesensko setev, kaj za vsakdanjo vožnjo, tega nas nihče ne vpraša. Krav-mlekarije ni in otroci, ki jim je mleko neobhodno potrebna hrana, tavajo okoli bledolični, jetični ter duševno in telesno zaostali, ker jim manjka tega redilnega živeža. To bo rod bolnikov! Vsestranske slabe posledice, ki bodo nastale vsled te neomejene rekvizicije, bodo za kmeta, pa tudi za vse druge stanovce, kojih reditelj je on, tako dalekosežne in usodepolne, da jih bodo obžalovali tudi tisti, ki se sedaj smehljajo solzam kmetar-pina in njega obupnim klicem za odpomoč. Toda prepozno bo!

Naš zunanji minister grof Černin je dne 2. aprila v pogovoru z dunajskimi občinskimi svetovalci med drugim izrekel tudi to: Cesar mi (Avstrija) rabimo, niso teritorialne aneksije (priklopitve ozemlja), temveč gospodarska zavarovanja za bodočnost, na to moramo delati. Da, da, gospodarska zavarovanja za bodočnost, a želeli bi, naj gos. od grof s tovariši ministri te besede vdejavljajo najprej doma, v Avstriji, čia obvaruje kmetijski stan pretečega mu pogina, in potem šele naj dela na gospodarska zavarovanja onkraj državnih mej.

Francosko bojišče.

Ker na jugu, t. j. na črti Amiens — Montdidier nemško prodiranje ni šlo več naprej, so poskusili Nemci svojo srečo severno od te črte, in sicer med belgijskim mestom Ypern ter severozahodno francoskim mestom Bethune. Napad na angleške postojanke se je pričel dne 9. aprila. Nemci so prodrli na približno 40 km široki črti 20 do 25 km naprej in so zavzeli celo vrsto severozahodnih francoskih krajev. Od važnega mesta Calais na zahodni morski ocali so oddaljene nemške čete baje samo še 40 milj.

Nemci obkrožujejo Rusijo.

Dočim prodirajo nemške čete v južni Rusiji vkljub sklenjeni „mirovni pogodbi“ vedno dalje ob severnem obrežju Črnega morja proti Kavkazu, da tako dosežejo zvezo s turškimi četami, ki so že prodrele v kavkaško Rusijo, pa silijo Nemci tudi na severu ob obali Vzhodnega morja vedno dalje. Dne 12. aprila so se izkrcali nemške čete v finski trdnjavski tuki Helsingfors in so zasedle mesto po hudi borbi. Helsingfors leži ob Finskem zalivu severozahodno od Petrograda.

Razne politične vesti.

Boljševiki na Slov. Štajerskem. Dosedaj smo slišali o boljševikih samo iz Rusije; tudi v Gradcu so tamošnji nemški boljševiki nedavno razgrajali, pobijali sipe in ropali trgovine. Sedaj pa imamo tudi na Sp. Štajerskem boljševiško bando. To so zagrizene nemškonacionalne in nemškutarke tolpe. Taka tolpa se je pojavila zadnjič na shodu v Št. Janžu, a je bila premagana in krvavo tepepena. Napadla je slovensko kmetijsko ljudstvo, ki je tam zborovalo, s palicami, kamenjem, noži,

koli in plankami. A vse orožje nemčurških boljševikov ni imelo uspeha. Boljševiški generali, korporali in prostaki so bežali pred slovensko kmetiško pestjo v divjem begu proti Dravogradu. Nemški boljševiki organizirajo sedaj svoje bande po vseh spodnještajerskih nemčurških brlogih. Slovensko ljudstvo, pozor pred temi boljševiki!

Klaverno nemško zborovanje v Celju. Iz Celja se nam piše: Nemški „Volkstag“ v nedeljo, dne 14. t. m. se je jako klaverno obnesel; to že priča številni udeleženci, katerih se je pri razhodu našle samo 345. Prišel sem malo prepozno; zamudil sem toraj otvoritev ter del Marklovega govora, ki pa je sploh naglo končal. Dr. Mravlak je napadal Čeha, Jugoslovane, ministrskega predsednika Seidlerja, ker je rekel: »da ni ves češki narod veleizdajalski, Jugoslovani pa da so celo velepatrijotični«. Rekel je nadalje: ko so se bojevali Goli ob Vezuvu in je njihov kralj padel, so ga nesli na štitu na ladjo ter ga odpeljali v domovino. Nemci, ki so dvignili sedanjo avstrijsko cesarsko hišo na prestol in so pripomogli Avstriji (!) do te kulturne stopnje, na kateri je sedaj, bodo, če se uresniči jo jugoslovanske zahteve, ali k svojim nemškim bralcem na sever. Prvo je, tako je izjavil Mravlak, narod, potem šele dežela, država in cesarska hiša. Da Vsenemcem ni za Habsburžane, temveč za Hohencolernce, ve pri nas že vsak otrok. Jako razumljivo!

Slovincem se seveda v začetku vojne ni moglo nič dokazati, ker je prišlo višje povelje, da se naj izpustijo in preiskave ustavijo, s tem pa po Mravlovem mnenju še vendar ni dokazano, da so nedolžni. Dr. Korošec, hodi pri cesarju in ministrih ven in noter, kakor se mu zljubi. Nemci in nemčurje je pri tem spreletaval strah in groza. Dr. Ambrožič je izjavil: Slovenci sploh za prva 3 vojna posojila niso nič podpisovali. Šele pri četrtem so začeli podpisovati. Nemci živijo na tem najbolj izpostavljenem jezikovnem otoku v zelo ozkem gospodarskem stiku s Slovenci in če bi se naredila sameuprava za slovensko večino na Spodnj. Štajerskem, bi si ne upala nemška manjšina podpisati za nemštvo, ker bi potem Slovenci Nemce preganjali i. t. d. Saj je že jugoslovanska misel prodrla do zadnje kočice. Dr. Ambrožič ugovarja proti delitvi Štajerske z resolucijo, v kateri se izreka prisrčna hvala grofu Černinu za njegov »možati« govori. Nato se je nekdo oglasil s klicem: »Proč od Rima! Izvolite si sami svoje duhovnike!« Dr. Jeserko menda predsednik „Volkstaga“ in zastopnik župana dr. Jabornegga (kateri se ni prikazal na zborovanju) je še polnjaj besedo — a nikogar ni bilo več na govorniški oder. Nato so zapeli, »die Wacht am Rhein« in »Volkstag« je bil pri kraju. Na avstrijsko cesarsko pesem so kajpada pozabili. Ne vemo pa, če niso Hindenburgu poslali brzojav. Klaverno so zrl predse v svoje prazne kupice. Pri izhodu je nek hudomušnež dejal: »Kako da župana Jabornegga ni?« Sploh se je višja celjska nemška gospoda sprehajala po mestnem gaju in odšla v slovensko okolico »rekvirirat« na »Volkstag« je ni bilo.

Bratstvo Čehov in Jugoslovancev. V Zlati Pragi se je v soboto, dne 13. aprila, vršilo veliko zborovanje zastopnikov češkega naroda, da izrazijo odločen ugovor zoper znani govor grofa Černina, v katerem je tako grdo žalil Čeha in druge Slovence ter je poveljeval samo Nemce in Madžare. Slavja so se udeležili tudi številni zastopniki Jugoslovancev, med njimi slovenska poslanca dr. Korošec in Gostinčar in več hrvatskih saborskih zastopnikov. Češki narod je po svojih zaupnikih izgovoril slovesno prisego, da v svojem pravičnem boju ne odneha in da neomajno vstraja do zmagovitega konca. Konec prisega, ki jo je sprejel zbor z velikanskim navdušenjem, se glasi: „In v trdnem, nezlomnem zaupanju v končno zmago najsvetejših svojih pravic, v zaupanju v zmago pravičnosti, v zmago prava nad nasiljem, svobode nad robstvom, demokracije nad privilegiji, resnice nad lažjo, na velikem razpotju svetovne zgodovine dvigamo svoje roke in pri dragem spominu na svoje prednike, v mogočnem akordu svojih duš obljublamo danes in za vso bodočnost: Ostanemo, kjer smo se ustavili! Zvesti v delu, zvesti v boju, zvesti v trpljenju, zvesti do groba! Vztrajamo, dokler ne zmagamo! Vztrajamo, dokler ne pozdravimo samostojnosti vsega naroda! Bodi zdrav, narod češkoslovaški! Ostani rastoča mladika! Naj pride tvoj čas! Rasti in proci-

taj svoboden v svojih zemljah in v veliki bratski rodbini narodov sveta, v srečo svojo in v blagobit bodočega osvobojenja človeštva! — Na slavnosti je govoril tudi načelnik Jugoslovanskega kluba dr. Korošec, izmed Hrvatov pa voditelj Starčevićancev dr. Ante Pavelič in vodja hrvatske kmetijske stranke Stjepan Radič. Čehi so bili obiska bratov-Jugoslovancev izto ne veselili ter so Jugoslovane navdušeno pozdravljali. Govorniki so obljubljali, da Čehi ne bodo Jugoslovancev nikdar zapustili. „Vaš boj je naš boj, naša zmagaja je vaša zmagaja. Ves češki narod kliče svojim bratom na jugu iz cele duše: Zvestobo za zvestobo za vedno!“

Kako namerava vlada rešiti jugoslovansko vprašanje? Praški nemški list „Bohemia“ piše o tem: Iz zanesljivih virov se izve, da namerava vlada izdati nekake „ravnalne črte“ za rešitev jugoslovanskega vprašanja v Avstriji. Te ravnalne črte ne bodo sicer odgovarjale majniški deklaraciji Jugoslovanskega kluba iz združenju Slovencev, Hrvatov in Srbov v avstro-ogrski državi, pač pa bodo vsebovale narodno avtonomijo Jugoslovancev brez ozira na sedajne meje kronovin, torej ne bodo take, kakor jih je svojčas označil naš ministriški predsednik dr. Seidler, ko je izjavil, da se narodna avtonomija ne bo raztezala čez deželne meje. — Naj piše o nemški listi tako ali tako, mi Jugoslovanci pa vstrajamo pri naši majniški deklaraciji!

Cesar Karel in grof Černin. Dunajski listi povdarjajo, da grof Černin ni odstopil toliko radi nepojasnjene zadeve tajnih pogajanj med Avstrijo in Francijo, temveč radi nesoglasja, ki je nastalo med cesarjem Karlom in grofom Černinom. „Reichsposta“ izreco povdarja, da sta cesar in zunanji minister glede raznih vprašanj bila različnega mnenja. Že od miru v Brestu-Litovskem, ki ni bil sklenjen na podlagi: brez pridobitve ozemlja in brez odškodnin, marveč je Nemčiji prinesel velike pridobitve, ni bil cesar Karel več zadovoljen s Černinom. Černin je prišel do prepričanja, da mu cesar več ne zaupa in da je najbolje, da gre. — Sklepati pa se tedi da, da na najvišem mestu niso odobraval napad grofa Černina na Slovence in da je torej gotovo tudi to mnogo pripomoglo do zgodnjega padea zunanjega ministra. Človek, ki žali dve tretjini prebivalstva, vendar ne sodi za ministra. Morda ga bodo v Berlinu sprejeli za svojega.

Brezmejno žalovanje Nemcev za Černinom. Vsi avstrijski nemški listi brez izjeme priobčujejo dolge članke, v katerih izražajo svojo globoko bolelost in žalovanje vsled odstopa grofa Černina. Avstrija še nikdar prej ni imela tako vnetega zagovornika Nemcev in tako spretnega državnika, kakor je bil grof Černin — seveda za Nemce. Po mnenju Nemcev nima Evropa slavnejših mož, kakor sta Hindenburg in Černin. Kot znak svoje globoke potrtosti in žalovanja so nekatera avstrijska mesta kot Solnograd razobesila črne žalne zastave.

Poljaki zadovoljni. Ko je grof Černin v znani ukrajinski mirovni pogodbi priklopil poljsko holmsko pokrajino h Ukrajini, so zapisali Poljaki — grofa Černina v črno knjigo, v kateri so zapisani najhujši sovražniki poljskega naroda. Padeč grofa Černina so pozdravili Poljaki z velikim zadovoljstvom. V slovanski javnosti prevladuje mnenje, da ne bo več prišel noben mož Černinove baže na njegovo mesto. Če pa pride, bo šel, kakor je moral iti grof Černin. Slovani se ne dajo več gospodovati ne od Nemcev, ne od Madžarov in ne od njihovih agentov, kakor je bil Černin.

Ogrsko ministrstvo odstopi? Slišijo se glasovi, da bo ogrsko Wekerlovo ministrstvo odstopilo. Vzrok: spori med strankami radi nameravane spremembe ogrskega volilnega reda.

Mirovna pogajanja z Rumunijo še vedno niso končana. Berolinska poročila naglašajo, da se še vedno ni posrečilo skleniti pravilne mirovne pogodbe z Rumunijo. Vsled odstopa grofa Černina se je zadeva še bolj zamotala in zavlekla. Rumunija zahteva tako visoke cene za žito, ki bi se izvažalo v Avstrijo in Nemčijo, da bi te cene bile podobne vojni odškodnini, dani Rumuniji.

Tedenske novice.

Duhovniške vesti. Prestavljena sta č. č. g. g. kaplana Jože Zmavc iz Rajhenburga v Trbovlje in Jože Dusič iz Trbovelj v Rajhenburg.

Visoko odlikovanje. G. vojni kurat Peter Jurak je odlikovan z viteškim križcem Franc Jožefovega reda. Isto odlikovanje je tudi dobil g. vojni kurat Franc Kren.

Iz justične službe. Okrajni sodnik dr. Franc Krančič v Celju je imenovan za deželnosodnega svetnika istotam.

Odlikovanje za 40 letno zvesto službovanje. Organ st pri Sv. Petru pod Sv. Gorami, Jožef Novak, je bil odlikovan s častno kolajno za 40 letno zvesto službovanje.